

**DOMINGO
4
DEL TIEMPO
ORDINARIO**

**JESÚS,
COMO ELÍAS
Y ELISEO,
NO ES
ENVIADO
SÓLO A
LOS JUDÍOS**

Lc. 4, 21-30

AÑO DE LA FE ARCIPRESTAZGO PALMA-4

**PARRÒQUIA SANT ANTONI ABAT
SON FERRIOL**

3 de Febrero de 2013

AÑO DE LA FE 2012
2013

Lectura del profeta Jeremías (1, 4-5.17-19)

En los días de Josías, recibí esta palabra del Señor: Antes de formarte en el vientre, te escogí, antes de que salieras del seno materno, te consagré: Te nombré profeta de los gentiles. Tú, cíñete los lomos, ponte en pie y diles lo que yo te mando. No les tengas miedo, que si no, yo te meteré miedo de ellos. Mira: yo te convierto hoy en plaza fuerte, en columna de hierro, en muralla de bronce, frente a todo el país: Frente a los reyes y príncipes de Judá, frente a los sacerdotes y la gente del campo; lucharán contra ti, pero no te podrán, porque yo estoy contigo para librarte, -oráculo del Señor.»

Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (13, 8-13)

Salmo 70

Mi boca anunciará tu salvación.

A ti, Señor, me acojo:

no quede yo derrotado para siempre;
tú que eres justo, líbrame y ponme a salvo,
inclina a mí tu oído, y sálvame.

Mi boca anunciará tu salvación.

Sé tú mi roca de refugio,
el alcázar donde me salve,
porque mi peña y mi alcázar eres tú,
Dios mío, líbrame de la mano perversa.

Mi boca anunciará tu salvación.

Porque tú, Dios mío, fuiste mi esperanza
y mi confianza, Señor, desde mi juventud.
En el vientre materno ya me apoyaba en ti,
en el seno, tú me sostenías.

Mi boca anunciará tu salvación.

Mi boca contará tu auxilio,
y todo el día tu salvación.

Dios mío, me instruiste desde mi juventud,
y hasta hoy relato tus maravillas.

Mi boca anunciará tu salvación.

Hermanos, el amor es comprensivo, el amor es servicial y no tiene envidia; el amor no presume ni se engríe; no es mal educado ni egoísta; no se irrita, no lleva cuentas del mal; no se alegra de la injusticia, sino que goza con la verdad. Disculpa sin límites, cree sin límites, espera sin límites, aguanta sin límites. El amor no pasa nunca. ¿El don de predicar? -se acabará. ¿El don de lenguas? -enmudecerá. ¿El saber? -se acabará. Porque inmaduro es nuestro saber e inmaduro nuestro predicar; pero cuando venga la madurez, lo inmaduro se acabará. Cuando yo era niño, hablaba como un niño, sentía como un niño, razonaba como un niño. Cuando me hice un hombre, acabé con las cosas de niño. Ahora vemos como en un espejo de adivinar; entonces veremos cara a cara. Mi conocer es por ahora inmaduro, entonces podré conocer como Dios me conoce. En una palabra: quedan la fe, la esperanza, el amor: estas tres. La más grande es el amor.

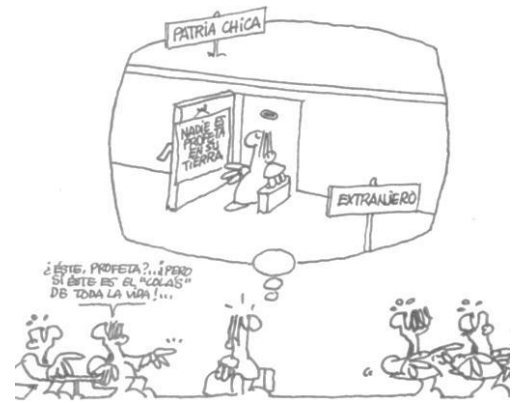
Lectura del santo Evangelio según san Lucas (4, 21-30)

En aquel tiempo, comenzó Jesús a decir en la sinagoga: -«Hoy se cumple esta Escritura que acabáis de oír». Y todos le expresaban su aprobación y se admiraban de las palabras de gracia que salían de sus labios. Y decían: -¿No

es éste el hijo de José? Y Jesús les dijo: -Sin duda me recitaréis aquel refrán: «Médico, cúrate a ti mismo»: haz también aquí en tu tierra lo que hemos oído que has hecho en Cafarnaum. Y añadió: -Os aseguro que ningún profeta es bien mirado en su tierra. Os garantizo que en Israel había muchas viudas en tiempos de

Elías, cuando estuvo cerrado el cielo tres años y seis meses y hubo una gran hambre en todo el país; sin embargo, a ninguna de ellas fue enviado Elías más que a una viuda de Sarepta, en el territorio de Sidón. Y muchos leprosos había en Israel en tiempos del profeta Eliseo, sin embargo, ninguno de ellos fue curado más que Naamán, el sirio. Al oír esto, todos en la sinagoga se pusieron furiosos y, levantándose, lo empujaron fuera del pueblo hasta un barranco del monte en donde se alzaba su pueblo, con intención de despeñarlo. Pero Jesús se abrió paso entre ellos y se alejaba.

Meditemos la PALABRA

La Buena Noticia de Jesús, de la comunidad cristiana, es la invitación a hacer surgir la nueva creación querida por Dios. Este trabajo consiste en luchar con todas las fuerzas contra el sufrimiento del mundo; sufrimiento de los hombres más débiles, nacido, mantenido y aceptado por la responsabilidad de todos.

Anunciar a los pobres la Buena Noticia de que Dios los ama prioritariamente y que quiere para ellos la dignidad de ser personas; anunciar a los cautivos, oprimidos, encarcelados injustamente, marginados, la liberación interna y social; despertar la conciencia crítica de los "ciegos", de los manipulados por la propaganda y los mensajes dirigidos, e iluminarles para que descubran el camino de la vida humana; pregonar el proyecto de Dios de compartir todo, porque nadie es propietario de lo que es sólo de Dios y él lo ha dado a la humanidad para bien de todos sus miembros... Estas Noticias y lo que ellas encierran, realizadas concretamente en la situación real en la que vive nuestro pueblo, son una verdadera subversión del mundo establecido, organizado y dirigido por la ambición de unos pocos.

El mundo de Dios no coincide con el mundo de los hombres. Uno es el proyecto de Dios sobre esta tierra y otra la organización que nos hemos montado. El conflicto se plantea cuando Jesús, la comunidad o los hombres de buena voluntad, presentan este proyecto de Dios como una urgencia que hoy-aquí hay que empezar a realizar ya. Ya estamos en los tiempos que los profetas anunciaron como futuros. Realizar este proyecto de la humanidad es una tarea inaplazable para todos y una característica fundamental de los discípulos de Jesús.

Pero, no nos engañemos pensando que cumplir esta tarea es un camino de rosas. Hay que tomar conciencia de que no es fácil digerir el mensaje cristiano. Hacer la paz en medio de la violencia, desata la ira implacable de los violentos. Abogar por el desarme en medio del fragor de la guerra y la carrera de armamentos, es provocar que te apunten con los cañones. Despertar la conciencia crítica que ayude a dejar de ser "tonto útil", hace funcionar el cerrojo inapelable de la censura. Ser servidor en una sociedad competitiva en la que

lo que se estima es ser el más fuerte; compartir el pan en lugar de quitarlo, robo que genera la macabra mancha geográfica del hambre mundial; llevar la carga del otro en lugar de

aumentarla hasta aplastarlo; destruir el sistema que genera pobres y sufrimiento en lugar de reproducir el sistema que genera la miseria del mundo...

El evangelio lo trastoca todo: el interior del hombre y el medio en el que el hombre vive, donde se dan las condiciones de vida. El evangelio atañe a la ciudad, al campo, a toda la sociedad, a los sistemas económicos, a la política, a las religiones, a la cultura... Hay un espíritu nuevo para poder afrontar de otro modo, al servicio de todos, estas realidades humanas.

Si anunciamos el evangelio hemos de cargar con sus consecuencias: el evangelio irrita, pone furiosos, desencadena violencia, cuando no se acepta la conversión que nos propone. Esto ha pasado siempre y hoy también.

La irritación viene de aquellos que más motivos tienen para aceptarlo: de los poderes que, con el pretexto de servir, pretenden organizar el mundo. En muchos de sus discursos, sobre todo en tiempos de elecciones, si las permiten, dicen cosas tan bonitas como las del evangelio; luego se olvidan.

La irritación viene también de los que tienen los libros sagrados y se creen dueños del anuncio. Lo han amañado de tal manera que con Dios y la religión han hecho un fantasma para esconder la fuerza salvadora del evangelio. ¿No somos nosotros mismos los que miramos con recelo o rechazamos a los cristianos o a los hombres que luchan por llevar a la práctica este espíritu del evangelio? ¿No los tachamos de exagerados, de extremistas, de aliados con fuerzas equívocas, de sospechosos, de exaltados?

Jesús mismo lo reconoce: quienes más debieran acoger al anunciador del evangelio, los que pertenecen a su comunidad, los miembros de su pueblo, son los primeros que lo marginan, lo expulsan y hasta lo matan.

"Al oír esto, todos los de la Sinagoga se pusieron furiosos y, levantándose, lo empujaron fuera del pueblo hasta un barranco del monte en donde se alzaba su pueblo, con la intención de despeñarlo."

REFLEXIONEMOS:

¿Ejercer mi condición de creyente y profeta en mi entorno?
¿Reconozco y apoyo a los profetas que denuncian la Injusticia Social que reina en nuestro mundo?

OREMOS:

Haz Señor que surjan PROFETAS valientes en nuestro mundo para que denuncien la INJUSTICIA reinante en nuestra sociedad

¿Qué sabes de la **FE** Cristiana?

Símbolo de los Apóstoles

Creo en Dios Padre Todopoderoso, creador del cielo y de la tierra. Creo en Jesucristo, su único Hijo, nuestro Señor, que fue concebido por obra y gracia del Espíritu Santo; nació de Santa María Virgen; padeció bajo el poder de Poncio Pilato; fue crucificado, muerto y sepultado; descendió a los infiernos; al tercer día resucitó de entre los muertos; y subió a los cielos; está sentado a la derecha del Padre, y desde allí ha de venir a juzgar a los vivos y a los muertos. Creo en el Espíritu Santo, la Santa Iglesia católica, la Comunión de los Santos, el perdón de los pecados, la resurrección de la carne y la vida eterna. Amén.

Símbolo Niceno-Constantinopolitano

Creo en un solo Dios, Padre Todopoderoso, Creador del cielo y de la tierra, de todo lo visible y lo invisible.

Creo en un solo Señor, Jesucristo, Hijo único de Dios, nacido del Padre antes de todos los siglos: Dios de Dios, Luz de Luz, Dios verdadero de Dios verdadero, engendrado, no creado, de la misma naturaleza del Padre; por quien todas las cosas fueron hechas; que por nosotros los hombres, y por nuestra salvación descendió del cielo, y por obra del Espíritu Santo se encarnó en María La virgen, y se hizo hombre; y por nuestra causa fue crucificado en tiempos de Poncio Pilato, padeció y fue sepultado, y resucitó al tercer día, según las Escrituras, y subió al cielo, y está sentado a la derecha del Padre; y de nuevo vendrá con gloria, para juzgar a vivos y muertos, y su reino no tendrá fin.

Creo en el Espíritu Santo, Señor y dador de vida, que procede del Padre y del Hijo, que con el Padre y el Hijo recibe una misma adoración y gloria, y que habló por los profetas.

Creo en la Iglesia que es Una, Santa, Católica y Apostólica. Reconozco que hay un solo bautismo para el perdón de los pecados, espero la resurrección de los muertos y la vida del mundo futuro. Amén.

¿De qué modo la vida moral cristiana está vinculada a la fe y a los sacramentos?

Lo que se profesa en el Símbolo de la fe, los sacramentos lo comunican. En efecto, con ellos los fieles reciben la gracia de Cristo y los dones del Espíritu Santo, que les hacen capaces de vivir la vida nueva de hijos de Dios en Cristo, acogido con fe. (CCIC, 357)*

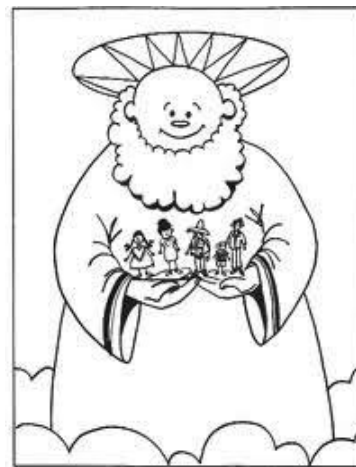
"Cristiano, reconoce tu dignidad" (San León Magno).

¿Cuál es la raíz de la dignidad de la persona humana?

La dignidad de la persona humana está arraigada en su creación a imagen y semejanza de Dios. Dotada de alma espiritual e inmortal, de inteligencia y de voluntad libre, la persona humana está ordenada a Dios y llamada, con alma y cuerpo, a la bienaventuranza eterna. (CCIC, 358)

¿Qué es la libertad?

La libertad es el poder dado por Dios al hombre de obrar o no obrar, de hacer esto o aquello, de ejecutar de este modo por sí mismo acciones deliberadas. La libertad es la característica de los actos propiamente humanos. Cuanto más se hace el bien, más libre se va haciendo también el hombre. La libertad alcanza su perfección cuando está

ordenada a Dios, Bien supremo y Bienaventuranza nuestra. La libertad implica también la posibilidad de elegir entre el bien y el mal. La elección del mal es un abuso de la libertad, que conduce a la esclavitud del pecado. (CCIC, 363)

¿Qué relación hay entre libertad y responsabilidad?

La libertad hace al hombre responsable de sus actos, en la medida en que éstos son voluntarios; aunque tanto la imputabilidad como la responsabilidad de una acción pueden quedar disminuidas o incluso anuladas a causa de la ignorancia, la inadvertencia, la violencia soportada, el miedo, los afectos desordenados y los hábitos. (CCIC, 364)

*CCIC: Compendio del Catecismo de la Iglesia Católica

DIUMENGE
4
DEL TEMPS
ORDINARI

JESÚS,
COM ELIES
I ELISEU,
NO ES
ENVIAT
SOLS
ALS JUEUS

Lc. 4, 21-30

ANY DE LA FE ARXIPRESTAT PALMA-4

PARRÒQUIA SANT ANTONI ABAT
SON FERRIOL

3 de Febrer de 2013

ANY DE LA FE 2012
2013

Lectura del llibre del profeta Jeremies (1, 4-5. 17-19)

En temps de Josies el Senyor em va fer sentir la seva paraula i em digué: «Abans que et modelàs a les entranyes de ta mare, ja et vaig conèixer, abans de néixer, ja et vaig consagrar i et vaig fer profeta, destinat a les nacions. Ara, doncs, ceneix-te el vestit i vés a parlar-los. No tenguís por d'ells, si no, seria jo, qui te'n faria tenir. Avui faig de tu una ciutat inexpugnable, una pilastra de ferro, una muralla de bronze, que resistirà contra tot el país: contra els reis de Judà i els seus governants, contra els seus sacerdots i contra el seu poble. T'assaltaran però no et podran abatre, perquè jo et faré costat per alliberar-te. Ho diu l'oracle del Senyor».

Salm 70

Els meus llavis diran a tothom com m'ajudau.

En vós m'empar, Senyor, que no en tenguí un desengany.
Alliberau-me, treis-me del perill,
vós que sou bo; escoltau i salvau-me.

Els meus llavis diran a tothom com m'ajudau.

Sigueu el meu castell de refugi,
la meva roca salvadora

Déu meu, treis-me de les mans de l'injust.

Els meus llavis diran a tothom com m'ajudau.

Vós sou la meva esperança, Déu meu,
he confiat en vós, Senyor, des de petit.
Vós em traguéreu de les entranyes de ma mare,
acabat de néixer em vaig emparar en vós.

Els meus llavis diran a tothom com m'ajudau.

D'un cap a l'altre del dia els meus llavis
diran a tothom com m'ajudau;
m'instruíu, Déu meu, des de petit,
i encara avui vos proclam admirable.

Els meus llavis diran a tothom com m'ajudau.

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (13, 8-13)

Germans, el qui estima és pacient, és bondadós; el qui estima no té enveja, no és presumit ni orgullós, no és groller ni egoista, no s'irrita ni es venja, no s'alegra de les farses, sinó de la rectitud; ho suporta tot, i no perd mai la confiança, l'esperança, la paciència. L'amor no passarà mai. Vindrà un dia que el do de profecia serà inútil, que el do de parlar llenguatges arcans s'acabarà, que el do de conèixer també serà inútil. Els dons de conèixer o de profecia que ara posseïm són incomplets; el dia que ho coneixerem tot, allò que era incomplet ja no tindrà utilitat. Quan jo era un infant, parlava com els infants, sentia com els infants, raonava com els infants, però d'ençà que som un home, ja no m'és útil allò que és propi dels infants. De moment coneixem com si véssim poc clar una

imatge reflectida en un mirall; després hi veurem cara a cara. De moment conec només en part; després coneixeré del tot, tal com Déu em coneix. Mentrestant la fe, l'esperança i l'amor subsisteixen tots tres, però, de tots tres, l'amor és el més gran.

Lectura de l'Evangeli segons sant Lluc (4, 21-30)

En aquell temps Jesús, a la sinagoga de Natzaret, començà així la seva explicació: «Això que avui sentiu contar de mi és el compliment d'aquestes paraules de l'Escriptura». Tothom ho comentava estranyant-se que sortissin dels seus llavis aquelles paraules de gràcia. Deien: «¿No és el fill de Josep, aquest?» Jesús els digué: «De segur que em retraureu aquesta dita: "Metge, cura't a tu mateix": hem sentit dir allò que has

fet a Cafarnaüm; fé-ho també aquí, en el poble dels teus pares.» Però ell afegí: «Vos ho dic amb tota veritat: no hi ha cap profeta que sigui ben rebut en el seu país natal. En temps d'Elies, quan el cel, durant tres anys i sis mesos, no s'obrí per donar pluja, i una gran fam s'apoderà de tot el país, ben segur que hi havia moltes viudes a Israel, però Elies no va ser enviat a cap d'elles, sinó a una viuda de Sarepta de Sidó. I en temps del profeta Eliseu també hi havia molts de leprosos a Israel, però cap d'ells no va ser purificat del seu mal, sinó Naaman, un leprós de Síria». En sentir això, tots els qui eren a la sinagoga, indignats, es posaren drets, el traqueren del poble i el dugueren cap a un precipici de la muntanya que hi havia en el poble per tirar-lo a baix. Però ell se n'anà passant entremig d'ells.

Meditem la PARAULA

La Bona Notícia de Jesús, de la comunitat cristiana, és la invitació a fer sorgir la nova creació volguda per Déu. Aquest treball consisteix en lluitar amb totes les forces contra el sofriment del món; sofriment dels homes més febles, nascut, mantingut i acceptat per la responsabilitat de tots.

Anunciar als pobres la Bona Notícia que Déu els estima prioritàriament i que vol para ells la dignitat de ser persones; anunciar als captius, oprimits, empresonats injustament, marginats, l'alliberament intern i social; despertar la consciència crítica dels "cecs", dels manipulats per la propaganda i els missatges dirigits, i il·luminar-los perquè descobreixin el camí de la vida humana; pregonar el projecte de Déu de compartir tot, perquè ningú és propietari del que és només de Déu i ell ho ha donat a la humanitat per bé de tots els seus membres... Aquestes Notícies i el que comporten, realitzades concretament en la situació real en la qual viu el nostre poble, són una veritable subversió del món establert, organitzat i dirigit per l'ambició d'uns pocs.

El món de Déu no coincideix amb el món dels homes. Un és el projecte de Déu sobre aquesta terra i una altra l'organització que ens hem muntat. El conflicte es planteja quan Jesús, la comunitat o els homes de bona voluntat, presenten aquest projecte de Déu com una urgència que avui i aquí cal començar a realitzar ja. Ja estam en els temps que els profetes van anunciar com a futurs. Realitzar aquest projecte de la humanitat és una tasca inajornable per tots i una característica fonamental dels deixebles de Jesús.

Però, no ens enganyem pensant que complir aquesta tasca és un camí de roses. Cal prendre consciència que no és fàcil digerir el missatge cristià. Fer la pau enmig de la violència, deslliga la ira implacable dels violents. Advocar pel desarmament enmig del fragor de la guerra i la carrera d'armaments, és provocar que t'apunten amb els canons. Despertar la consciència crítica que ajudi a deixar de ser "ximple útil", fa funcionar el forrellat inapel·lable de la censura. Ser servidor en una societat competitiva en la qual el que s'estima és ser el més fort; compartir el pa en lloc de llevar-lo, robatori que genera la macabra taca geogràfica de la fam mundial; portar la càrrega de l'altre

en lloc d'augmentar-la fins a esclafar-lo; destruir el sistema que genera pobres i sofriment en lloc de reproduir el sistema que genera la misèria del món...

L'evangeli ho trastoca tot: l'interior de l'home i el mitjà en el qual l'home viu, on es donen les condicions de vida. L'evangeli concerneix a la ciutat, al camp, a tota la societat, als sistemes econòmics, a la política, a les religions, a la cultura... Hi ha un esperit nou per poder afrontar d'una altra manera, al servei de tots, aquestes realitats humanes.

Si anunciam l'evangeli hem de assumir les seves conseqüències: l'evangeli irrita, posa furiosos, desencadena violència, quan no s'accepta la conversió que ens proposa. Això ha passat sempre i avui també.

La irritació ve d'aquells que més motius tenen per acceptar-ho: dels poders que, amb el pretext de servir, pretenen organitzar el món. En molts dels seus discursos, sobretot en temps d'eleccions, si les permeten, diuen coses tan boniques com les de l'evangeli; després s'obliden.

La irritació ve també dels que tenen els llibres sagrats i es creuen amos de l'anunci. Ho han combinat de tal manera que amb Déu i la religió han fet un fantasma per amagar la força salvadora de l'evangeli. ¿No som nosaltres mateixos els que mirem amb recel o rebutgem als cristians o als homes que lluiten per portar a la pràctica aquest esperit de l'evangeli? No els tatxam d'exagerats, d'extremistes, d'aliats amb forces equívokes, de sospitosos, d'exaltats?

Jesús mateix ho reconeix: els qui més haurien d'acollir a l'anunciador de l'evangeli, els que pertanyen a la seva comunitat, els membres del seu poble, són els primers que el marginen, l'expulsen i fins i to el maten.

"En sentir això, tots els de la Sinagoga es van posar furiosos i, aixecant-se, el van empènyer fora del poble fins a un barranc de la muntanya on s'alçava el seu poble, amb la intenció d'estimbar-lo."

REFLEXIONEM:

¿Exercesc la meva condició de creient i profeta en el meu entorn?

¿Reconec i don suport als profetes que denuncien la Injustícia Social que regna al nostre món?

PREGUEM:

Feis Senyor que sorgeixin PROFETES valents dins el nostre món perquè denunciïn la INJUSTÍCIA regnant dins la nostra societat

¿Què saps de la **FE** Cristiana?

Símbol dels Apòstols

Crec en un Déu. Pare totpoderós, creador del cel i de la terra. I en Jesucrist, únic Fill seu i Senyor nostre; el qual fou concebut per obra de l'Esperit Sant; nasqué de Maria Verge; patí sota el poder de Ponç Pilat, fou crucificat, mort i sepultat; davallà als inferns, ressuscità el tercer dia d'entre els morts; se'n pujà al cel, seu a la dreta de Déu, Pare totpoderós; i d'allí ha de venir a judicar els vius i els morts. Crec en l'Esperit Sant; la santa Mare Església catòlica; la comunió dels sants; la remissió dels pecats; la resurrecció de la carn, la vida perdurable. Amén.

Símbol Nicenoconstantinopolità

Crec en un sol Déu, Pare totpoderós, creador del cel i de la terra, de totes les coses visibles i invisibles. I en un sol Senyor, Jesucrist, Fill Unigènit de Déu, nascut del Pare abans de tots els segles. Déu nat de Déu, Llum resplendor de la Llum, Déu vertader nascut del Déu vertader, engendrat, no creat, de la mateixa naturalesa del Pare: per ell tota cosa fou creada. El qual per nosaltres els homes i per la nostra salvació, davallà del cel, i per obra de l'Esperit Sant, s'encarnà de la Verge Maria, i es va fer home. Crucificat després per nosaltres baix el poder de Ponç Pilat; patí i fou sepultat, i ressuscità el tercer dia, com deien ja les Escriptures, i se'n pujà al cel, on seu a la dreta del Pare. I tornarà gloriós, a judicar els vius i els morts, i el seu regnat no tindrà fi. Crec en l'Esperit Sant que és Senyor i infon la vida, que procedeix del Pare i del Fill, i juntament amb el Pare i el Fill és adorat i glorificat; que parlà per boca dels profetes.

I en una sola Església, santa, catòlica i apostòlica. Profés que hi ha un sol baptisme per perdonar el pecat. I esper la resurrecció dels morts, i la vida de la glòria. Amén.

¿Com es vincula la moral cristiana amb la fe i els Sacraments?

Allò que el Símbol de la fe professa, els Sacraments ho comuniquen. En efecte, amb ells els fidels reben la gràcia de Crist i els dons de l'Esperit Sant, que els fan capaços de viure la nova vida de fills de Déu en Crist, acollit amb la fe. (CCEC, 357)*

"Reconeix, oh cristià, la teva dignitat" (Sant Lleó el Gran).

¿Quina és l'arrel de la dignitat humana?

La dignitat de la persona humana arrela en la creació a imatge i semblança de Déu. Dotada d'una ànima espiritual i immortal, d'intel·ligència i

de voluntat lliure, la persona humana és ordenada a Déu i cridada, amb la seva ànima i el seu cos, a la felicitat eterna. (CCEC, 358)

¿Què és la llibertat?

És el poder donat per Déu a l'home d'obrar o de no obrar, de fer això o allò, d'executar així per ell mateix accions deliberades. La llibertat caracteritza els actes pròpiament humans. Com més es fa el bé, tant més s'esdevé lliure. La llibertat arriba a la seva perfecció quan és ordenada a Déu, summe Bé i Felicitat nostra. La llibertat implica també la possibilitat d'escollir entre el bé i el mal. L'elecció del mal és un abús de la llibertat, que condueix a l'esclavitud del pecat. (CCEC, 363)

¿Quina relació hi ha entre llibertat i responsabilitat?

La llibertat fa l'home responsable dels seus actes en la mesura en que són voluntaris, encara que la imputabilitat i la responsabilitat d'una acció poden quedar disminuïdes i potser anul·lades per la ignorància, la inadvertència, la violència soferta, la por, els afectes desordenats, els hàbits. (CCEC, 364)

CCEC: Compendi del Catecisme de l'Església Catòlica